

3

Kitą rytą mane pažadino dinozaurų riaumojimas. Kodėl Beno niekas neišmoko uždaryti savo kambario duris, jei savaitgalio rytais po šešių penkiolika jis nori klausytis radijo teatro ir triukšmauti? Akivaizdu, tai jis darė ne šiaip sau!

Aišku, jis nuobodžiavo ir nenorėjo vienas sėdėti.

Dejuodama pasikėliau ant pagalvės ir žvilgtelėjau pro nertą užuolaidą ant lango. Levandų kelyje niekada nieko per daug nevyks-ta, bet šiuo metu net darbščiausieji

kaimynai dar gulėjo savo lovose. Staiga kitame kambaryje vienu metu ant medinių grindų pabiro daug daiktų. Spėjau, kad sugriuvo aukštas bokštas iš medinių kaladėlių. Taip pat per neapsižiūrėjimą.

Na, gerai. Rangiausi iš lovos ilgai žiovaudama ir pagaliau atsistojau ant kojų. Šiandien savaitgalis, o tai reiškia, kad metas į Kvapų vaistinę! Bandžiau save įtikinti, jog visai gerai, kad anksti atsikėliau. Galėsiu ramiai imtis Dano man patikėto darbo – pataisyti receptą kvapo, kurį jis sukūrė prieš daugybę metų.

Šis kvapas ateityje mums padėtų nusimesti amžinuosius nuo sprando – tai „Baigtinumo kvapas“. Jei man pavyktų išstobulinti jo sudėtį, amžinieji niekada daugiau savo noru nekeltų kojos į Kvapų vaistinę. Be to, šis kvapas galėtų panaikinti kitų kvapų poveikį ir taip atimti iš amžinųjų nenatūraliai užsitęsusių jų gyvenimą, kurį jie klasta buvo išgavę pasitelkę „Amžinybės kvapą“.

„Amžinybės kvapą“ Danas de Breinas sukūrė labai labai seniai. Iš pradžių jis norėjo gydyti žmones nuo sunkių ligų. Tačiau senasis kvapų vaistininkas netyčia sukūrė kvapą, galintį šimtmečiais prailginti gyvenimą. Pasekmes pastebėjo per vėlai. Pats Danas netyčia tapo amžinuoju, kaip ir Vilemas.

Norėdamas sustabdyti amžinuosius, Danas ėmėsi kurti „Baigtinumo kvapą“. Amžinieji bijojo vieno dalyko – nustoti būti amžinieji.

Deja, „Baigtinumo kvapas“ neveikė taip, kaip tikėtasi. Atsirado nenumatytų šalutinių poveikių. Reti mirties atvejai buvo tik ledkalnio viršūnė. Todėl mes niekada nenaudosime šio kvapo. Amžinieji, matyt, tai puikiai suprato.

Bet jei tai būtų galima pakeisti ir man pavyktų pataisyti kvapo formulę, tuomet savo rankose turėtume galingą ginklą prieš amžinuosius.

Tačiau aš visiškai nežinojau, kaip reiktų šį sudėtingą kvapo receptą pataisyti. Pakeisti „Svajingąjį brizą“ buvo vaikų žaidimas. Tačiau, turint reikalą su tokiu pavojingu kvapu kaip „Baigtinumo kvapas“, viskas buvo visiškai kitaip. Juk negalėjau jo taip paprastai imti ir *išbandyti*. Negalėjau flakono nei atidaryti, nei pauostyti. Kaip tada man sužinoti, kas negerai su kvapo formule? Kvapų uostytojos talentas irgi ne kažin ką galėjo man padėti. Turėjau tik ranka rašytą receptą su keliomis pastabomis, kaip patobulinti Dano de Breino formulę. Tai taip pat nesuteikė man daug drąsos. Nes jei net Kvapų vaistinės įkūrėjui nepavyko

sukurti kvapo be tokio baisaus šalutinio poveikio, tai kaip *aš* galiu to tikėtis.

Vis dar pusiau paskendusį savo mintyse, išlindau į koridorių. Itin garsiai pabeldžiau į Beno kambario duris ir suburbėjau:

– Nagi, eikš. Išvirsiu kakavos.

Benas apsidžiaugė ir iškart prišoko prie manęs.

– Taaaip!

– Bet... – stabtelėjau ir griežtai pažvelgiau į savo penkiametį broliuką. – Jei rytoj ankstų rytą vėl paliksi duris neuždarytas ir įjungsi tą staugimą, žinok, šiandieninė kakava tau bus paskutinė. Aišku? *Paskutiniausia!*

– Pažadu! – Benas linktelėjo ir nutaisė savo mieliausią šypseną. – Šiandien tiesiog pamiršau. Rytoj, prižadu, pagalvosiu apie tai.

– Žinoma. – Giliai atsidusau ir taip pat nusišypsojau. Šiaip niekada negalėjau ilgai pykti ant mažojo paballos.

Lipdama girgždančiais laiptais, vedančiais žemyn į pirmą aukštą, kaip visada įkvėpiau daugybės įvairiausių kvapų, kurie sklido pro plyšius iš Kvapų vaistinės, esančios po „Evijos“ vila. Man patiko kvapų maišalynė name. Kaskart kvėpėdavo vis kitaip ir kartu taip pažįstamai.

Kadangi buvo ankstus rytas, o pavasario dar reikėjo luktelėti, krosnys per naktį užgesusios, pajutau savo kailiu, ką reiškia gyventi name be elektrinio šildymo. Skubiai nutraukiau nuo sofas svetainėje du užtiesalus, į vieną susukau Beną, kitu apsigaubiau pati. Kaip vilnonės mumijos šmurkštelėjome į virtuvę. Teko viena ranka maišyti kakavą ant dujinės viryklės saugantis, kad neužsidegtų užtiesalas.

– Liuse? – Beno balsas nuskambėjo neįprastai rimtai.

– Ką? – paklausiau nepakeldama akių. Bandžiau garuojančią kakavą išpilti ne ant virtuvės stalo, o į du puodelius.

– Kodėl vakar čia buvo tas milžinas?

– Kaip? Koks milžinas? – Nubraukiau kelis kakavos lašelius nuo puodelio krašto, ničnieko nesupratau.

– Na, tas Bonsis. Kurio keista akis nejuda.

– Kas? – Staiga man nustojo rūpėjęs kunkuliuojantis kakavos virdulys. – Turi galvoje Bonskį? Milžiną iš traukinio? Vilemo draugą, kuris neprataria nė žodžio?

Benas pūtė į per karštą kakavą ir linktelėjo iš visų jėgų.

– Taip, tikrai! Su randu veide. Aš jį mačiau.

– Kaip? Ką? – Susmukau ant virtuvės kėdės spokšodama į savo broliuką. – Kur?

Benas siurbčiojo kakavą.

– Na... čia!

– Levandų kelyje? – Man pasidarė karšta, jaučiau, kaip siaubas kausto galūnes. Papurčiau galvą. – Ne, negali būti. Tu tikriausiai sapnavai?

Tuo pat metu pajutau, kaip mane ėmė graužti nešvari sąžinė, kad tąkart Beną pasiėmiau su savimi pas amžinuosius. Dabar dar turėjau jaustis kalta, kad mano mažasis broliukas sapnuoja košmarus! Gurkštelėjau iš puodelio ir krūptelėjau, per karštą kakavą nusitvilkiusi burną.

– Nesapnavau! – Benas su tokia jėga pastatė puodelį ant stalo, kad net kakava suteliūškavo. – Bonskis buvo čia! Vilkėjo juodu paltu. Bėgiojo aplink mūsų namą. Ir aplink šiltnamį!

Kilstelėjau antakius.

– Ir kada tiksliai tai buvo?

– Na, vakar! – suniurnėjo Benas.

– Gerai, o kodėl iškart nepasakei?

Benas patempė apatinę lūpą.

– Norėjau! Bet tada buvo lazanija, ir aš pamiršau.

Viskas suprantama. Kai yra lazanija, Benas apie nieką daugiau negalvoja.

– Ir ką darė Bonskis lakstydamas aplink vilą?

– Žvalgėsi! – išsiveržė iš Beno gerklės. – Už Hanės rožių krūmo pastovėjo, daugiau nieko. Pasakiau „sveiki“, bet jis neatsakė! Nemėgstu jo, jis nedraugiškas ir aš nenoriu, kad čia slampinėtų!

– Aš irgi nenoriu.

Nubraukiau nuo veido nepaklusnią plaukų sruogą. Viena vertus, nenorėjau tikėti Benu, kita vertus... kodėl jis turėtų visa tai išsigalvoti?

Gal Bonskis tikėjosi sutikti mane ir todėl nieko nesakė Benui?

– Kitą kartą, kai jį pamatysi, iškart man pasakyk, gerai? – paprašiau jo.

– Hmmm, – sumurmėjo Benas, šaukšteliu maišydamas kakavą.

Atsistojau ir pažvelgiau pro langą. Lauke brėško pilkas rytas, viskas aplinkui skendėjo tyloje.

– Trumpam išeinu, gerai? – paklausiau statydama į kriauklę tuščią puodelį. – Gali eiti žadinti mam ir tėčiaus. Manau, jiedu galėtų krosnis pakurti.

– Gerai! – Benas linktelėjo ir užbaigė kakavą, o aš nusikabinau striukę iš drabužinės prie įėjimo ir atrakinau namo duris.

Kodėl Bonskis čia pasirodė? Ko jis norėjo? Man buvo sunku deramai įvertinti nekalbųjį milžiną. Nors Amsterdame jis mums padėjo, nebuvau šimtu

procentų tikra, kad jis mūsų pusėje. Gal jis mus šnipinėjo? O gal jis, kaip ir aš, laukė, kol pasirodys amžinieji, kad iš Kvapų vaistinės pasiglemžtų meteoro miltelius? Ar Vilemas žinojo apie Bonskio vizitą? Gal jį ir atsiuntė? Nusprendžiau pirmiausia nueiti pas Matį ir viską jam papasakoti.

Lauke mano batai nugrimzdo į rasotą žolę. Lėtaiėjau palei mūrines „Evijos“ vilos sienas ir dairiausi. Galvojant apie Bonskį, man toptelėjo, kad Vilemas nieko esmingo apie jį nepasakojo. Jis gerai jį pažinojo, juk jiedu kartu vogė meteoro miltelius iš Kvapų vaistinės. Abudu sekė mus iki pat Utrechto ir baronienės dvare mus išgelbėjo nuo įnirusių amžinųjų gaujos.

Bonskis atliko svarbų vaidmenį atgaunant meteoro miltelius. Bet apie jį beveik nieko nežinojome. Bonskis visą tą laiką neištara nė žodelio. Nebuvau tikra, ar jis nemoka kalbėti, ar nenori.

Bet kuriuo atveju turėjau pasikalbėti su Mačiu. Stypčiojau per gurgždančius žolės stiebus iki kaimyninio namo ir pažvelgiau į jo kambario langą. Viduje dar buvo tamsu. Bet nesvarbu, jis turėjo tai sužinoti dabar.

Susieškojau keletą akmenukų ir paleidau į langą. Akmenukai buvo ganėtinai maži, todėl, atsitrenkę į stiklą, tik tyliai barkštelėdavo. Rodos, šimtus jų

nusviedžiau į langą, kol pagaliau prie lango pasirodė Matis ir jį atidarė.

– Na, pagaliau, tu knarkly! – šūktelėjau jam aukštyn.

Tamsios Mačio garbanos styrojo į visas puses.

– Kiek valandų? – murmtelėjo jis man iš viršaus.

– Laikas keltis! Man reikia skubiai pasikalbėti su tavimi. Ar gali nusileisti?

– Dabar? – Mačiui, regis, buvo sunku žiūrėti tiesiai į priekį.

– Taip, dabar!

Matis vėl kažką burbtelėjo ir užvėrė langą. Įjungė šviesą.

Nusišypsojau sau. Matis galėjo burbėti, kiek tik nori, bet jis negalėjo pergalėti savo smalsumo.

4

Kai Matis pagaliau atidarė duris, buvau sušalusi į ledą. Greitai šmurkštelėjau į šiltą koridorių.

– Man patinka elektrinis šildymas! – šūktelėjau, užuot pasisveikinusi, ir pažvelgiau į jį spindinčiomis akimis.

Matis vyptelėjo dešiniąja burnos puse ir pamojo man ateiti į virtuvę.

– O aš mėgstu pamiegoti! Normalūs

